

Pobyt v hospodě s Ajšovejma ohařiska evidentně večer před tím pěkně zrychtoval.

Jinak si neumím vysvětlit to, že tahle ranní procházka byla neskutečně klidná a tichá. Tali se pohybovala normální rychlostí. Normální jako fakt normální, ne její normální rychlostí. Páč ta je od běžné normy na hony vzdálena. Teď prostě fakt CHODILA. To je rychlost, která u ní nebyla doposud světovými vědci zaznamenána ☐☐. To už i Rumíček byl rychlejší. Páč ten se nařítíl na louku a pokukoval, ešivá by ten balonek nebyl. Bylo mi jasný, jak to skončí, protože za á) včera fakt řádili děsně a dlouho a za bé) jsem měla obyč balonek. I přes to jsem mu ho, abych toho zrzavýho kašpara nezklamala, hodila.

Vlažně za ním doběhl, ujistil se, že se nemýlí a koukal na mě, ešivá sem se jako zbláznila nebo co? Todle házim, když von je takovej zrychtovanej? Za tímhle se zbytečně měl hnát? No to si můžu narvat klidně do trenek. A čučel. Tali čučela opodál a pak se pustila do průzkumu nějakýho výrazně zajímavýho trsu. Vona! Vona, která nějaký čuchání nestíhá, páč nemá čas. A to prosím stála kousek od kraje louky nad rybníčkama. Jindá už by se tam minimálně nenápadně šinula. Dneska prt.

Rumouš naznal, že když nebude nic s balonkem, jako POŘÁDNÝM BALONKEM, a ne s nějakou náhražkou, mohl by si trochu sídlištně zaohařit a jal se mě upozorňovat na v dálce se pinožícího hřivnáče v trávě. Většinou už tuhle sídlištní prácičku nechává mladejm adjuntům, jako je Tali, páč co on by se s tímhle zaobíral, že jo, ale teď mu přišel vhod. Krásně si ho vypracoval, krásně si ho zvednul a hrdej jako páááááv si běžel pro odměnu a pochvalu. Ovšem... že jo... tím pádem Tali připomněl, že vlastně ti holubi, a ta se do toho položila taky. Tuten hřivnáč nadštěstí byl bez výdrže, takže při druhým kole se zvednul a odletěl. Divím se, že na ně znechuceně nehodil bobek za to vyrušování. Mimochodem - byla jsem tuhle svědkem, jaká je to nálož, když si tenhle druh holuba uleví. Rána jak z děla a koláč jak od nějaký krávy. Pravda trpasličí krávy, ale i tak. Fakt porce. Od té doby si dávám ještě většího, než většího pozóra, když mám projít pod tím jejich oblíbeným strome. Bohužel větve stromu zabírají obě cesty vedoucí k tramvaji, takže moc možností není ☐.

Odpoutali jsme se od holubaření a vydali se po trase dál. Obešli jsme si to tam a Tali se celou dobu pinožila fakt kolem mě a já tak nějak nemusela nic. Příjemný, to vám řeknu ☐. Dokohátali jsme se zpátky k louce a zatímco Rumíček byl kus vzadu za námi, Tali byla se mnou. Stála opodál na pažitu a čučela. Zalezla jsem za zábradlí a jakmile to Rumoušek

Díky za každý takový tichý ráno

zaregistroval, vypálil za mnou. A Tali taky. Je to vždycky děsná přepadovka a bojím se, že skončím na zemi :D. Na druhý kolo kupodivu nedošlo, protože Tali se šla někam začuchat, stejně tak jako Rumoušek. Obešla jsem hřiště na druhou stranu a jakmile to Tali zjistila dala se do pohybu a jala se mě stíhat. Jak je známo, musí se u dopadení pištět, takže jsem zdatně pištěla. Asi k pobavení souseda, co na balkoně pokuřoval.

A protože holubůch nejni nikdá dost, vydala se Tali za dalším, kterej byl na druhý straně hřiště. K její velké radosti vedle něj přistál další kousek a protože ten první byla evidentně holubice, jal se jí namlouvat. Tím pádem měla Tali dostatek prostoru pro ohaří přibližování a dostala se úplně až k nim. Jakmile je zvedla, tak bez pobídky běžela za mnou a já už měla připravenou hrst piškůtůch, který jsem jí za odměnu frkla do prostoru, aby si je mohla vysbírat. Ani Rumoušek pochopitelně nepřišel zkrátka a dostalo se mu odměny za to, jak von je hodnej pán.

A ponivadž už jsme zase byli venku dloouho, přišlo odpočítávání a start směr podesta. A já si říkala, jaká je to paráda, když se venčí takhle v tichosti ☐ .